

INFO

Biblická a katechetická hodina se koná v úterý po večerní mši svaté od 17.45.

Biblická hodina:

úterý 4. října
úterý 25. října

Katechetická hodina:

úterý 11. října
úterý 18. října

Pravidelný pořad bohoslužeb

v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

První sobota v měsíci

18.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce (mše sv. s mariánskou pobožností)

Informujeme všechny, že od 1. července došlo ke změně telefonního čísla farnosti.

Nové číslo, na které můžete volat, je toto:

731 518 750

Je to mobilní číslo v síti T-Mobile.

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vzpomínka na biřmování

O letošní pouti na Mělnice, tj. v den slavnosti sv. Petra a Pavla, navštívil naše město litoměřický biskup Jan Baxant. V podvečer onoho horkého červnového dne přijalo devět biřmovanců z jeho rukou dary Ducha Svatého. Ještě přede mší svatou, při setkání v sakristii, pan biskup řekl, že největší radost má z rozhodnutí paní Ireny, která

je mezi letošními mělnickými biřmovanci věkem nejpokročilejší. Liturgie měla důstojný průběh, mj. proto, že se na slavnost sešel dostatek ministrantů. Homilie otce biskupa se plynule rozvinula v naléhavou výzvu našeho pastýře. Na příkladu apoštolských knížat nám otec biskup ukázal, že neshody mezi věřícími nemusejí (ba nesmějí) končit stížnostmi a brojením jedněch proti druhým. Duch Svatý je duchem jednoty, vede k ní a umožňuje ji i tehdy, když nás rozdělují odlišné názory. Biskup Jan dále připomněl, že rozhodnout se pro Ježíše Krista znamená každý den čelit pokušení a odmítat rozličná lákadla, která nabízí svět. Bůh nás v takových zápasech nenechává bez pomoci. Duch Svatý je zdrojem naší síly; kdo o jeho dary upřímně prosí, ten je dostane. Že jsou tyto dary dány k tomu, abychom mohli sloužit Církvi a v Církvi, bylo dobře vyjádřeno tím, že se biřmovanci ujali během slavnosti některých liturgických služeb (čtení, přímluvy, přinášení darů). Při závěrečném poděkování věnoval pan František Purš otci biskupovi svoji zdařilou knihu o minulosti našeho města. Společné slavení pokračovalo ještě po mši svaté v přátelských rozhovorech před kostelem. Občerstvení pro tuto příležitost obětavě připravili rodiče některých biřmovanců.

-jn-

O dar lásky k Pánu Ježíši a o lásku k Panně Marii

Maria, vroucně si přeješ, aby Ježíš, Tvůj milý Syn, byl milován. Miluješ-li mě, prosím Tě o tuto milost. Vypros mi co největší lásku k Ježíši Kristu, abych jej miloval nade všechno. Připoutej mě k Ježíši tou měrou, aby už nešlo ho nemilovat.

Vypros mi také velikou lásku k Tobě, protože ze všech tvorů ty nejvíce lidí miluješ a sama jsi milovaná hodná. Důvěřuji v Tvé slitování a miluji Tě, má Paní, ale moje láska k Tobě se mi zdá chabá. Vypros mi tedy na Bohu co největší lásku k Tobě, vždyť je to milost, kterou dává jenom Bůh. Živ buď Ježíš, naše láska, a Maria, naše naděje! Amen.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Modlitba růžence má svůj kořen v modlitbě žalmů

Modlitba růžence má svůj kořen v modlitbě žalmů. Křesťané hned od počátku přejali žalmy jako podklad pro svou modlitbu. V žalmech totiž každý člověk snadno poznává Boha, jako svého nejvyššího Dobrodince a Spasitele, ke kterému je možno se obracet s díky a od něhož se může s důvěrou žádat milost, pomoc, milosrdenství a odpuštění hříchů.

Zvláště poustevníci a řeholníci se hojně modlili žalmy. V jejich společenství se každý zavázal alespoň jednou týdně pomodlit se nad všemi 150-ti žalmy. Časem se vžilo, že se ke každému žalmu přidávalo jedno tajemství z Ježíšova života. Tak vznikl soubor 150-ti tajemství k jednotlivým žalmům. Protože ale někteří bratři neuměli číst, vyvinul se časem zvyk modlit se místo 150-ti žalmů 150 „otčenášů“ a „zdravasů“. Tato modlitba se prokládala velebením Nejsvětější Trojice ve zvolání: „Sláva Otci...“. Později se počet tajemství snížil na patnáct, takže bylo možné se je naučit nazpaměť.

Křesťanská víra začala později nahlížet na tajemství Ježíšova života Mariiným pohledem, tedy pohledem té, která Boha plně přijala do svého života, jeho „slovo slyšela, uchovávala ho ve svém srdci a zachovávala ho“ (srov. Lk 2, 51; 11, 28).

Růženec lidem připomíná, z pohledu lidí, nejvýznamnější Boží činy. Růženec by neměl být samoučelnou modlitbou, ale modlitbou, která křesťana učí, podněcuje a pomáhá se otevřít Bohu a jen na Něm založit osobní život a naději. Toto vše je zvláště zřejmé ze závěrečné modlitby v růženci: „Bože, Tvůj jednorozený Syn, nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu; dej nám, prosíme, abychom na přímluvu Panny Marie, podle těchto tajemství žili a dosáhli toho, co slibují. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.“

Podle prof. Dr. L. Rupčiče

Pojetí Mariiny svatosti

Pojetí Mariiny svatosti má vztah k našemu pojetí svatosti církve. Církev nebude „lidštější“ tím, když ji budou prohlašovat za hříšnou. Ovšem, nakolik je církev společností složenou z lidí, zná v sobě hřích a jeho následky. Ale vírou vyznáváme, že církev je svatá. Pokud je Kristovým tělem, univerzálním společenstvím a duchovním zřízením, které založil Pán a které oživuje Duch, je svatá. Je svatá v Božím slově, které hlásá, ve svátostech Boží přítomnosti a Božího díla, které slaví, v řádu lásky a jednoty, který spravuje a udržuje. Zajisté, hříšní lidé, z nichž se skládá,

mohou i přes své posvěcení vnášet hřích do společnosti, kterou církev vytváří. Ale víra nás nutí, abychom přesto vyznávali svatost církve, neboť tato svatost je kvalitou jejího pravého bytí, je součástí jejího povolání a její funkce jako matky věřících. Vidí-li někdo v církvi jen náboženskou společnost, vidí hřích, a jistým způsobem už vlastně nevidí církev, společenství a zřízení Kristovo. Církev je opravdu církví jen ve svatosti, ve svém povolání a ve své funkci matky věřících, která je zřízena pro hlásání slova, pro slavení svátostí, proto, „aby připravila křesťany k úkolům, které mají plnit, aby Kristovo tělo dělalo pokroky” (Ef 4,12).

Jako Maria je věrná i církev svatá a Bůh ji miluje v její chudobě. Církev je především církev chudých, tak jako Kristus byl především přítel chudých. Církev zůstává při svém velikém poslání a při své skutečné svatosti místem, kde nepatrnost je milována, protože oslavuje Boha jako jediného velkého a mocného. Církev přeje skrytému životu. V ní je náš život ukryt s Kristem v Bohu. Církev svatá a věrná se nesnaží dělat hluk, upozorňovat na sebe, hledat si úctu. Církev žije svou svatost a svou věrnost v obyčejné lidské existenci. Nesnaží se ukazovat, upozorňovat na sebe, oddělovat se od lidí.

Žije uprostřed nich, ve všedních okolnostech jejich života. Od světa ji odlišují jen pravda, kterou v sobě nosí, svatost, kterou žije, láska, kterou vyzařuje. Církev nevyhledává společnost velkých tohoto světa. libuje si v přátelství těch, kdo jsou nesprávně nazýváni „malými lidmi”. Jako šel Kristus na oběd k malému Zacheovi, jako měl rád stůl a společnost celníků, tak má církev v srdci privilegované místo pro lidi obyčejné, nízké, neslavné, bez velikosti, bez bohatství. S Marií má církev ráda obydlí v prostém domě v neznámém městečku. Spiritualita církve se má nejvíc vyznačovat duchem skrytého života v Nazaretě. To se nepřičí její krásné liturgii ani jejímu odvážnému kázání. Liturgie je pro slávu Boží, je znamením nebeského království a je správné, aby do ní církev vkládala krásu a velikost. Kázání je pro spásu lidí a církev ho nemá z bázlivosti nechávat daleko od veřejného náměstí.

Avšak liturgie oslaví Pána tím víc, kázání bude tím účinnější, čím víc bude každodenní život církve, jejich členů, jejich služebníků, jejich zřízení, napodobovat život Panny Marie v Nazaretě. Její chudoba a její sloužící pokora budou jako u Marie přivolávat milost a budou oslavovat Pánovu štědrost. Neboť Bůh si volí slabé skutečnosti tohoto světa, aby dal vyniknout své moci. Moc církve by byla jen závojem halícím jedinou moc Boží. Bude-li církev opravdu chudá a sloužící, pak všechno, co v ní Bůh dělá, se ukáže jako milost a sláva jeho samotného. Bude-li církev ve své chudobě opravdu očekávání samo a vnímavost sama, vyjde najevo, že všechno, čím je a co dělá, je pouhý Boží dar.

Max Thurian: Maria, Matka Pána

Modlitba nemocného

Drahá Matko Ustavičné Pomoci, trpím, už dlouho mě sužuje bolest. A když mi slábne tělo, slábne i duch. Všechno už ztrácím, i sílu k modlitbě. Nikde nenacházím útěchu. Ani návštěva a soucit nejlepších přátel mě nemůže zcela potěšit. Někdy se mě zmocňuje netrpělivost a smutek.

Zůstáváš mi jen ty, nejsvětější Panno! Ty jsi moje naděje. Tvé soucitné srdce se nade mnou slituje. Nejdražší Matko, nezapomínej na své ubohé, opuštěné dítě. Vypros mi sílu, ať trpělivě a odevzdaně přijímám z Boží ruky každou bolest, anebo – když to přispěje k mé spáse – vrať mi zdraví. Když však Bůh ví, čemu slouží mé utrpení a když chce, aby mě nemoc přibližovala k poslední hodině mého pozemského života, chci ochotně jeho vůli přijmout. Doufám, nebeská Královno, že mi vyprosíš sílu radostně přijmout každou oběť, kterou bude ode mne žádat tvůj Syn. Dobrotivá Matko Ustavičné Pomoci, vypros mi ztracené zdraví, nebo milost a sílu i nadále trpělivě snášet chorobu z lásky k Bohu. Amen

OSMÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEPROMLUVÍŠ KŘIVÉHO SVĚDECTVÍ PROTI BLIŽNÍMU SVÉMU

Jakou povinnost má člověk k pravdě?

Každá osoba je povolána k upřímnosti a opravdovosti v jednání a v řeči. Každý má povinnost hledat pravdu a přijmout ji a podle jejích požadavků uspořádat celý svůj život. V Ježíši Kristu se Boží pravda zjevila úplně: on je Pravda. Kdo ho následuje, žije v Duchu pravdy, varuje se dvojakosti, přetvářky a pokrytectví.

Jak se vydává svědeckví pravdě?

Křesťan má povinnost vydávat svědeckví evangelijní pravdě ve všech oblastech své veřejné i soukromé činnosti, a to, jestliže je to nutné, i obětí svého života. Mučednictví je nejvyšší svědeckví vydané pravdě víry.

Co osmé přikázání zakazuje?

Osmé přikázání zakazuje:

- *křivé svědeckví, křivou přísahu, lež*, jejíž závažnost se měří podle povahy pravdy, kterou zkresluje, podle okolností, úmyslu lháře a podle škod způsobených obětím;
- *opovážlivý úsudek, pomluvu, nactiutrhání*, jež zmenšují nebo ničí dobrou pověst a čest, na které má právo každá osoba;
- *lichocení, pochlebnictví, přitakávání*, především když jsou zaměřeny na těžké hříchy nebo na dosažení nedovolených výhod. Provinění spáchané proti pravdě vyžaduje odčinění škod způsobených druhým lidem.

Co osmé přikázání vyžaduje?

Osmé přikázání vyžaduje respektování pravdy doprovázené diskrétnosti lásky: při předávání informací a sdělení, kdy je třeba brát ohled na osobní a společné dobro, obranu soukromého života a nebezpečí pohoršení; uchováváním profesionálních tajemství, které je třeba vždy dodržet, kromě výjimečných případů majících vážné a přiměřené příčiny. Stejně tak se požaduje respektování důvěrných sdělení svěřených pod pečeti tajemství.

Jak se mají užívat hromadné sdělovací prostředky?

Mediální informace má být ve službě společného dobra, má mít pravdivý obsah, a není-li to proti spravedlnosti a lásce, má být úplná. Mimoto se má vyjadřovat počestným a vhodným způsobem a svědomitě respektovat mravní zákony, legitimní práva a důstojnost člověka.

Jaký je vztah mezi pravdou, krásou a posvátným uměním?

Pravda je krásná sama od sebe. Zahnuje v sobě jas duchovní krásy. Kromě slova existuje mnoho způsobů vyjádření pravdy, zvláště v uměleckých dílech. Jsou plodem nadání, darovaného Bohem, a lidského úsilí. Posvátné umění, aby bylo pravdivé a krásné, musí odhalovat a oslavovat tajemství Boha, zjevené v Kristu, a vést ke klanění a k lásce vůči Bohu Stvořiteli a Spasiteli, jenž je svrchovaná Krása, Pravda a Láska.

Zpracováno podle Katechismu Katolické Církve.

PRAVDIVOST

Každému přikázání odpovídá určitá ctnost. Základem každého zákazu je pozitivní postoj. Přikázání nejsou jen vymezením toho, co není dovoleno, dovolávají se především základních postojů, díky nimž do jisté míry spontánně, z vnitřního podnětu a z „dobrého zvyku” konáme dobro a bráníme zlu.

Osmému přikázání, zákazu „překrucovat pravdu” ve vztahu k druhým, odpovídá ctnost pravdivosti. Ta má zásadní význam pro život společenství: „Nebylo by možné lidské soužití, kdyby si lidé navzájem nedůvěřovali, totiž kdyby si navzájem neříkali pravdu,“ říká svatý Tomáš.

Lež narušuje tuto důvěru a otravuje atmosféru mezilidských vztahů. Minulé století názorně ukazuje, kam dospěje totalitní režim, který povýší lež na systém: nikdo nedůvěřuje nikomu, pravda a lež se neustále směšují, lež slouží jako mocenský prostředek, jehož následkem jsou obavy a zastrasování. Komunismus se ničeho nebál víc než pravdy, jeho zánik uspišila především odvaha jedinců, kteří skoncovali se lží a říkali pravdu i za cenu ztráty vlastní svobody nebo i života.

Ctnost pravdivosti je pro nás životně důležitá, protože náš duch potřebuje pravdu do jisté míry jako stravu. Už malé dítě chce všechno vědět, bez ustání se ptá, aby pochopilo. Chtít vědět, jak se věci skutečně mají, chtít pochopit, kým jsme a co znamenají události, to je pro nás základní lidskou potřebou, ale i mravní povinností, která vyžaduje úsilí

a oběti. Radost z pravdy, z porozumění a pochopení, ale i z upřímnosti chování a jednání nás posiluje v připravenosti bojovat o ctnost pravdivosti a vyvarovat se přitom dvojakosti, přetvářky a pokrytectví.

Pravdivost respektuje správnou rovnováhu mezi tím, co má být sděleno, a tajemstvím, jež má být zachováno. Pravdivost neznamená všechno všem sdělit. Existují věci, které podléhají povinnosti utajení, nejpřísněji to platí o zpovědním tajemství, ale také o služebním tajemství. Co má pravdivost v běžném životě říkat, co má zamlčet, to lze nejlépe poměřit láskou k bližnímu

ETIKA SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ

„Respekt k pravdě a pravdivé informování veřejnosti jsou nejvyšší přikázání žurnalistiky,“ tak zní první zásada tiskového kodexu Německé tiskové rady.

Římská Pastoraální instrukce o nástrojích sociální komunikace z roku 1971 Communio et progressio, formuluje zásadu ještě obširněji: „Každá komunikace musí stát pod nejvyšším zákonem upřímnosti, spolehlivosti a pravdy”.

Jak se ale tato nejvyšší přikázání komunikace uskutečňují v praxi? V církevních kruzích se často setkáváme s velmi negativním obrazem sdělovacích prostředků. Z těchto nedobrych zkušeností vychází pravděpodobně i staré pořekadlo „lže, jako když tiskne”. Stále rychleji se roztáčející kolotoč moderních médií, stále zřetelnější trendy ke zploštění a zesurovení a tendence k negativnímu informování - obzvlášť o katolické církvi - vyvolávají právem nejvyšší znepokojení.

Všude na světě se církev angažuje, aby mohla spolupůsobit ve světských sdělovacích prostředcích a dosáhla k lidem. Tím důležitější je zaujímat k těmto prostředkům uvědoměle kritický postoj, vidět nová nebezpečí, která se k nám blíží v podobě mediální revoluce, abychom se s nimi mohli bez obav střetnout.

Proto nám církev připomíná, abychom měli pochopení pro situaci žurnalistů. Nesmíme od nich požadovat preciznost, která přesahuje lidské možnosti. Samozřejmě, navzdory všem obtížím, platí i pro sdělovací prostředky etické zásady, které podle křesťanského pojetí určují soužití lidí: úcta k lidské důstojnosti, péče o obecné blaho, ochrana před manipulací a zneužitím moci.

Sdělovací prostředky jsou zrcadlem společnosti. Často jsou zkreslujícím zrcadlem, podávají jednostranný obraz. Můžeme je však také - sebekriticky- vnímat jako zpovědní zrcadlo, které nám ukazuje naše vlastní chyby, což není vždy příjemné. A můžeme se radovat, když se příležitostně - díky Bohu se to také stává - ve sdělovacích prostředcích objeví něco z krásy církve.

Zpracováno podle knihy

„Rozhodni se pro život“ od kard. Christopha Schönborna a Katechismu Katolické Církve.